

за рішенням власника (Уряду, органу влади), внаслідок бюджетного недофінансування поточних потреб, змінюється призначення таких (позабюджетних) коштів, покриваючи статті бюджетних витрат (зокрема, оплата за комунальні послуги тощо), - не лише не сприяє підвищенню фінансово-господарській діяльній мотивації, але й суттєво знижує її. Тому чергове реформування стимулюючих факторів у сфері публічних фінансів повинно відповідати потребам, інтересам і можливостям (!) суб'єкта фінансового права, тобто механізм фінансово-правового стимулювання повинен бути адекватним механізму мотивації такого суб'єкта. Уважаємо, що за глобальних реформ в Україні процеси правового стимулювання та мотивації потребують адаптації під такі реформи та мають здійснюватись з урахуванням поділу суб'єктів фінансового права на публічних (державних, муніципальних) та приватних, які керуються різними мотивами та взаємодіють з державою (муніципальними утвореннями) на принципово різних правових підходах. Відповідно у фінансових правовідносинах «державна – публічна (державна) суб'єкти (органи державної влади, бюджетні установи і т.п.)» перша сторона як владний суб'єкт та власник фондів відповідних суб'єктів самостійно в односторонньому імперативному порядку здійснює перегляд доцільності функціонування існуючої мережі державних інституцій, оптимізуючи їх кількість, скорочуючи чисельність службовців тощо. Звичайно, цьому має передувати ревізія державою власних функцій (наприклад, контрольної, наглядової, правоохоронної і т.п.), необхідність реалізації яких формує відповідні державні потреби та інтереси (зокрема, в органах влади, підприємствах, фінансових ресурсах тощо). Так, прикладом, може слугувати урізання державою функцій органів прокуратури, скорочення граничної чисельності рядового та начальницького складу МВС України, що в економічному сенсі має сприяти суттєвому вивільненню бюджетних коштів на їх утримання. Уважаємо, що у вказаній групі відносин держава делегує утвореним нею органам й установам власні фінансово-правові потреби й інтереси (у тому числі, потреби у фінансових ресурсах). У такому разі переконані, що держава для даних суб'єктів фінансових правовідносин утворює систему, переважно, негативних (стримуючих) правових стимулів, спонукаючи їх до правомірної поведінки при здійсненні фінансової діяльності. Поряд з тим, частково можна говорити про позитивне правове стимулювання таких суб'єктів при умотивуванні їх можливістю розпоряджатися позабюджетними коштами, отриманими як дохід внаслідок здійснення господарської діяльності, благодійної допомоги тощо, спрямовуючи їх на розвиток установи. У будь-якому випадку, кінцевий результат діяльності